

Cauza C-456/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

23 iulie 2021

Instanța de trimitere:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

23 iulie 2021

Reclamante:

E

F

Pârât:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Obiectul procedurii principale

Procedura principală privește un litigiu între E și F (denumite în continuare „reclamante”), pe de o parte, și Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos, denumit în continuare „pârâtul”), pe de altă parte, cu privire la refuzul acestuia din urmă de a admite cererile de protecție internațională ale reclamantelor. Reclamantele susțin că, ca urmare a șederii lor îndelungate în Țările de Jos, au preluat standardele, valorile și comportamentele occidentale și, prin urmare, au nevoie de protecție.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Această cerere de decizie preliminară, formulată în temeiul articolului 267 TFUE privește, în primul rând, interpretarea articolului 10 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții

țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (denumită în continuare „Directiva privind calificarea”). Este vorba, în special, să se stabilească momentul de la care resortisanții țărilor terțe sunt considerați „membri ai unui anumit grup social” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea. În al doilea rând, instanța de trimitere adresează întrebări cu privire la modalitatea – și stadiul procedurii – în care interesul superior al copilului trebuie să fie stabilit și evaluat. În acest context, instanța de trimitere are îndoieli, de asemenea, cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei practici naționale prin care, în cazul unor cereri ulterioare de protecție internațională, spre deosebire de primele proceduri de azil, nu se analizează dacă trebuie să se procedeze la acceptarea șederii pentru motive obișnuite.

Întrebările preliminare

1. Articolul 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea trebuie să fie interpretat în sensul că standardele, valorile și comportamentele occidentale pe care le adoptă resortisanții țărilor terțe în timp ce locuiesc pe teritoriul statului membru și participă pe deplin în societate în cursul unei părți semnificative a etapei din viață în care își formează identitatea trebuie considerate o istorie comună ce nu poate fi modificată sau caracteristici atât de fundamentale pentru identitate încât nu ar trebui să i se ceară unei persoane să renunțe la acestea?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, resortisanții țărilor terțe care – indiferent de motive – au adoptat standarde și valori occidentale similare ca urmare a șederii efective în statul membru în cursul etapei din viață în care își formează identitatea trebuie să fie considerați „membri ai unui anumit grup social” în sensul articolului 10 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind calificarea? Problema existenței unui „anumit grup social care are o identitate proprie în țara în cauză” trebuie să fie analizată din perspectiva statului membru sau trebuie să fie interpretată, în coroborare cu articolul 10 alineatul (2) din Directiva privind calificarea, în sensul că o pondere decisivă revine posibilității străinului de a demonstra că în țara de origine este privit ca făcând parte dintr-un anumit grup social sau cel puțin că îi este atribuită o asemenea caracteristică? Cerința ca occidentalizarea să poată duce la statutul de refugiat numai dacă derivă din motive religioase sau politice este compatibilă cu articolul 10 din Directiva privind calificarea coroborat cu principiul nereturnării și cu dreptul de azil?

3. O practică judiciară națională în care, la analizarea unei cereri de protecție internațională, o autoritate decizională evaluează interesul superior al copilului fără a stabili (respectiv fără să se fi stabilit) mai întâi în mod concret (în fiecare procedură) care este acesta este compatibilă cu dreptul Uniunii, în special cu articolul 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [(denumită în continuare „carta”)] coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din cartă? Răspunsul la această întrebare este diferit în cazul în care statul membru trebuie să

analizeze o cerere de acordare a dreptului de ședere pentru motive obișnuite, iar interesul superior al copilului trebuie să fie luat în considerare în cadrul deciziei cu privire la această cerere?

4. Având în vedere articolul 24 alineatul (2) din cartă, în ce mod și în care fază a analizării unei cereri de protecție internațională trebuie să fie luat în considerare și evaluat interesul superior al copilului, în special prejudiciul suferit de un minor ca urmare a șederii efective îndelungate într-un stat membru? Este relevant, în acest context, dacă șederea efectivă în discuție a fost legală? Atunci când se evaluează interesul superior al copilului în cadrul analizei menționate anterior, este relevant dacă statul membru a decis cu privire la cererea de protecție internațională în termenii stabilite de dreptul Uniunii, dacă nu s-a respectat o obligație de returnare impusă anterior și dacă statul membru nu a procedat la îndepărtare după emiterea unei decizii de returnare, permițând astfel continuarea șederii efective a minorului în statul membru?

5. Având în vedere articolul 7 din cartă coroborat cu articolul 24 alineatul (2) din cartă, este compatibilă cu dreptul Uniunii o practică judiciară națională prin care se face distincție între prima cerere de protecție internațională și cererile ulterioare, în sensul că motivele obișnuite nu sunt luate în considerare în cazul cererilor ulterioare de protecție internațională?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

- Articolul 6, articolul 10 și articolul 15 litera (b) din Directiva privind calificarea
- Articolul 7, articolul 24 alineatul (2) și articolul 51 alineatul (1) din cartă

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamantele fac parte dintr-o familie cu șapte persoane. Împreună cu tatăl și cu mama lor, cu o soră mai mare, cu un frate mai mare și cu un frate mai mic, și-au părăsit țara de origine, Afghanistan, în iunie 2012 și, după o ședere de peste trei ani în Iran, au sosit împreună în Țările de Jos la 1 octombrie 2015. La sosirea în Țările de Jos, reclamanta 1 avea 11,5 ani, iar reclamanta 2 avea 10,5 ani. La momentul verificării în cadrul ședinței, reclamantele se aflau în Țările de Jos de o perioadă neîntreruptă de 5 ani și 8,5 luni, prin urmare ambele erau încă minore.
- 2 La 23 octombrie 2015, reclamantele și ceilalți membri ai familiei au depus cereri de protecție internațională. Prin deciziile din 29 ianuarie 2019, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Secția de contencios administrativ a Consiliului de Stat, Țările de Jos, denumită în continuare „Afdeling”), aceste cereri au fost respinse definitiv. Apoi, la 28 iunie 2019, reclamantele au depus cereri de azil ulterioare. În această procedură ulterioară, reclamantele au arătat că în urma șederii în Țările de Jos s-au occidentalizat și că, prin urmare, au nevoie de protecție.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 3 Reclamantele au declarat că, de la sosirea lor în Țările de Jos, au participat pe deplin în societatea neerlandeză. Au mers la școală, au legat prietenii cu băieți și fete și au întreprins activități comune cu aceste persoane de vârsta lor. Reclamantele susțin că, luând în considerare vârsta lor și etapa de viață în care se află, perioada șederii lor în Țările de Jos este cea în care își formează identitatea. În această perioadă de dezvoltare, ele au învățat și au acumulat experiență cu privire la realizarea propriilor alegeri legate de organizarea vieții lor. Întrucât posibilitatea de a lua propriile decizii cu privire la alegerile esențiale pentru existența lor a devenit o parte fundamentală a identității lor ca urmare a șederii în Țările de Jos, ele nu mai pot schimba acest lucru sau, în orice caz, nu li se poate pretinde și nu trebuie să și se pretindă să îl schimbe. În acest context, reclamantele susțin că, din cauza modului în care au crescut și s-au dezvoltat în Țările de Jos, nu se mai pot adapta la normele sociale care li se vor aplica după întoarcerea în Afghanistan.
- 4 Reclamantele au declarat în mod explicit că standardele, valorile și identitatea lor, precum și comportamentele care decurg din acestea nu sunt în niciun fel legate de concepții politice sau religioase. Ele susțin însă că, dacă după întoarcerea în Afghanistan nu se pot adapta la standardele și valorile care predomină în această țară, identitatea și comportamentele lor vor fi considerate de talibani expresii ale unor concepții religioase care contravin concepțiilor predominante în asemenea măsură, încât reclamantele ar trebui să se teamă pentru viața lor.
- 5 Reclamantele califică formarea și dezvoltarea identității lor în Țările de Jos și exprimarea acestei identități prin comportamentele lor drept „occidentalizare”. În temeiul acestei occidentalizări, reclamantele solicită protecție internațională din partea Țărilor de Jos.
- 6 De asemenea, reclamantele consideră că perioada în care au locuit efectiv în Țările de Jos, incertitudinea cu privire la acordarea dreptului de ședere și teama de o posibilă întoarcere în Afghanistan le-au provocat prejudicii grave. Ele și-au susținut punctul de vedere cu ajutorul unui „Best Interests of the Child-assessment” (denumit în continuare „raportul BIC”) realizat de experți, precum și cu ajutorul unui raport general de expertiză care descrie prejudiciile suferite de copiii înrădăcinați în societate (în Țările de Jos) dacă sunt supuși incertitudinii în cursul șederii lor îndelungate sau dacă trebuie să se întoarcă în țara lor de origine (denumit în continuare „raport cu privire la prejudicii”). În opinia reclamantelor, din ambele rapoarte reiese că, pentru a evita prejudicii ulterioare, este în interesul lor să obțină asigurarea că vor putea rămâne în Țările de Jos. Reclamantele consideră că „interesul superior al copilului” trebuie să ducă la protecție sau cel puțin la acordarea dreptului de ședere pentru motivele obișnuite.
- 7 Pârâtul consideră că occidentalizarea poate duce la statutul de refugiat numai dacă derivă din motive religioase sau politice. Femeile occidentalizate nu pot fi considerate un „anumit grup social” în sensul Directivei privind calificarea. În

plus, pârâtul este de părere că reclamantelor li se poate pretinde ca, după revenirea în Afghanistan, să își adapteze comportamentul la standardele și valorile aplicabile în această țară, astfel încât nu vor fi expuse niciunui risc de vătămare gravă și nu este necesar să li se acorde nicio protecție. În aceste proceduri de azil ulterioare nu se analizează dacă reclamantele sunt eligibile pentru ședere pentru motivele obișnuite ca urmare a imposibilității lor de adaptare la standardele și valorile valabile în Afghanistan.

- 8 De asemenea, pârâtul consideră că interesul superior al copilului a fost suficient luat în considerare și evaluat în procesul de luare a deciziei și că raportul BIC și raportul cu privire la prejudicii prezentate de reclamante după luarea deciziei nu afectează decizia.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 9 Rechtbank (Tribunalul) se confruntă, în această procedură, cu mai multe chestiuni de drept care necesită, în opinia sa, o interpretare mai detaliată a dreptului Uniunii de către Curte.

Occidentalizarea trebuie să ducă la protecție și la acordarea dreptului de ședere de către un stat membru?

- 10 Întrebările la care rechtbank (Tribunalul) trebuie să răspundă vizează, în primul rând, chestiunea dacă occidentalizarea poate duce la statutul de refugiat sau la protecție subsidiară. Dacă occidentalizarea nu dă dreptul la protecție internațională, în sensul Directivei privind calificarea, se pune întrebarea dacă occidentalizarea trebuie considerată o parte a vieții private care este demnă de protecție, dacă trebuie privită ca un obstacol în fața expulzării sau dacă occidentalizarea trebuie, eventual, să poată duce la acordarea dreptului de ședere pentru alte motive, obișnuite. Pentru străin este relevant, în cazul acordării dreptului de ședere, ce anume stă la baza acesteia; principiul nereturnării este absolut, în timp ce, pentru a analiza dacă șederea trebuie acordată pe baza vieții private construite în Țările de Jos sau pentru alte motive obișnuite, va avea loc o evaluare comparativă a intereselor. În această evaluare comparativă a intereselor, se acordă o pondere și marjei pe care statele membre o au pentru a aplica o politică de admitere sigură și împrejurării dacă viața privată a fost construită în cursul unei șederi legale sau ilegale pe teritoriul statului membru. Poate fi relevant, de asemenea, în ce măsură un stat membru își respectă obligația prevăzută în dreptul Uniunii de a îndepărta străinii aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre. Cu toate acestea, dacă trebuie să se admită că occidentalizarea dă naștere unui motiv de persecuție, o astfel de evaluare a intereselor nu își are locul. Prin urmare, poziția procesuală a străinului depinde de etapa procesului de luare a deciziei în care trebuie analizate motivele de azil ale reclamantelor și de calificarea pe care o determină aceste motive ale reclamantelor. Este important de asemenea, în această chestiune, faptul că, în cazul unor cereri ulterioare de protecție internațională, spre deosebire de primele

proceduri de azil, în procedura judiciară națională nu se analizează dacă trebuie să se acorde dreptul de ședere pentru motivele obișnuite, precum viața privată demnă de protecție.

- 11 Rechtbank (Tribunalul) se confruntă cu întrebarea care factori sunt decisivi pentru a defini drept „grup social”, în sensul articolului 10 din Directiva privind calificarea, străinii minori care locuiesc mult timp în Țările de Jos în etapa din viață în care își formează identitatea, în condițiile în care ei provin dintr-o țară în care fetele și femeile nu au drepturi egale cu băieții și bărbații și în care, de asemenea, nu li se permite să facă propriile alegeri esențiale cu privire la organizarea și structurarea existenței lor. Secția a admis anterior că „femeile occidentalizate” nu constituie un anumit grup social, deoarece este vorba despre un grup prea mare și prea divers. Cu toate acestea, în procedura de față nu este vorba despre „femei occidentalizate”, ci despre resortisanți ai unor țări terțe care, pentru o perioadă semnificativă a etapei din viață în care un individ își formează o identitate proprie, se află efectiv pe teritoriul unui stat membru și participă pe deplin în societatea acestuia. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții să indice dacă este necesar ca „membrii unui anumit grup social” să se cunoască unii pe ceilalți și/sau să se recunoască unii pe ceilalți ca atare și, prin urmare, să se considere ca făcând parte, ca indivizi, dintr-un grup social, precum și să indice dacă și în ce mod autoritatea decizională trebuie să analizeze și să evalueze acest lucru. Această chestiune este relevantă, de asemenea, atunci când se analizează dacă există o istorie comună. Dacă resortisanți ai unor țări terțe locuiesc efectiv în statul membru în etapa din viață în care își formează identitatea, în condițiile în care exprimarea standardelor și a valorilor din acest stat membru în țara de origine ar putea duce la persecuție, acest drept de ședere nu mai poate fi retras. Acest lucru, în sine, înseamnă că orice persoană care are această istorie face parte dintr-un grup social, chiar fără a avea cunoștința de existența mai multor resortisanți ai unor țări terțe care să se afle în această poziție?
- 12 Dacă din răspunsul Curții la întrebările de mai sus reiese că reclamantele pot fi considerate membre ale unui anumit grup social ca urmare a occidentalizării, se pune întrebarea cum trebuie interpretată fraza „*respectivul grup are o identitate proprie în țara în cauză, fiind perceput ca diferit de societatea înconjurătoare*”. Din Hotărârea Curții din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punctul 89), Rechtbank (Tribunalul) deduce că, în cazul acestei cerințe legate de o „identitate proprie” și al cerinței ca membrii grupului să împărtășească o „caracteristică înnăscută” sau o „istorie comună ce nu poate fi modificată” sau o caracteristică sau o credință „atât de fundamentală pentru identitate sau conștiință încât nu ar trebui să i se ceară unei persoane să renunțe la aceasta”, este vorba despre condiții cumulative pentru a se putea vorbi despre un „anumit grup social”. În acest context, rechtbank (Tribunalul) dorește în special să afle dacă, pentru a se stabili dacă reclamantele trebuie să fie considerate membre ale unui anumit grup social, evaluarea trebuie făcută din perspectiva statului membru sau din perspectiva agentului de persecuție. Articolul 10 din Directiva privind calificarea prevede că mai întâi se analizează dacă există un motiv de persecuție și abia apoi dacă există caracteristici imputabile unui asemenea motiv

de persecuție. Acest mod de redactare a dispoziției presupune că mai întâi are loc o evaluare din perspectiva statului membru și, dacă aceasta nu duce la identificarea unui motiv de persecuție, solicitantul poate încă să demonstreze că un agent îi atribuie caracteristici ale unui motiv de persecuție. Pentru grupul persecutat calificat ca „anumit grup social”, un factor care complică situația este faptul că indivizii dintr-un grup nu se vor manifesta întotdeauna ca grup în țara de origine, tocmai din cauza temerilor legate de persecuție. Părțile sunt de acord că exprimarea standardelor și a valorilor pe care le au reclamantele sau manifestarea comportamentelor pe care acestea le manifestă în prezent va duce la persecuție în Afghanistan. Trebuie acordat statutul de refugiat numai pe baza acestor fapte și împrejurări, deși încă nu s-a stabilit care este motivul de persecuție?

- 13 Din Hotărârea din 5 septembrie 2021, Y și Z (C-71/11 și C-99/11, EU:C:2012:518, punctele 78-80) și din Hotărârea din 7 noiembrie 2013, X și alții (C-199/12[-C-201/12], EU:C:2013:720, punctele 74 și 75) ale Curții rechtbank (Tribunalul) deduce că, dacă există un motiv de persecuție, solicitantul de protecție internațională nu trebuie să își adapteze comportamentul pentru a evita persecuția efectivă. Rechtbank (Tribunalul) dorește să afle dacă, în cazul în care nu există un motiv de persecuție și, prin urmare, nu există un motiv pentru acordarea statutului de refugiat pe baza occidentalizării, persoanelor în cauză li se poate pretinde ca, după returnare, să își poată adapta standardele, valorile și comportamentele care decurg din acestea la standardele, valorile și comportamentele care predomină în țara de origine și dacă mai există apoi motive pentru acordarea protecției subsidiare. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții să clarifice dacă reclamantelor li se poate pretinde să încerce să evite persecuția disimulându-și standardele și valorile, dând astfel dovadă de reținere, și dacă aceste cerințe sunt mai mari în cazul în care este vorba despre evitarea persecuției bazate pe motive de persecuție imputabile. Din perspectiva statului membru, dacă indivizii occidentalizați, precum reclamantele, nu sunt considerați grup social, nu va exista motiv de persecuție. Reclamantele sunt totuși eligibile pentru statutul de refugiat ca urmare a unor concepții politice sau religioase imputate care deviază de la standardele dominante? Sau articolul 10 din Directiva privind calificarea trebuie să fie interpretat în sensul că ele nu sunt eligibile pentru statutul de refugiat, ci poate numai pentru protecția subsidiară?

Interesul superior al copilului

- 14 Cealaltă întrebare principală la care rechtbank (Tribunalul) va trebui să răspundă este cum trebuie luat în considerare și evaluat interesul superior al copilului în aceste proceduri de azil. La punctul 4[5] din Hotărârea din 14 ianuarie 2021, TQ (C-441/19, EU:C:2021:9, denumită în continuare „Hotărârea TQ”), Curtea a considerat că articolul 24 alineatul (2) din cartă prevede că, în toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autoritățile publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial. Această obligație implică faptul că autoritatea decizională trebuie, la rândul ei, să stabilească acest interes superior al copilului deoarece, în caz contrar, articolul 24 alineatul (2) din cartă ar fi lipsit de efect util. În plus, faptele și împrejurările

invocate de reclamante fac necesară o evaluare a aspectului dacă prejudiciul provocat pe teritoriul statelor membre ca efect al trecerii timpului trebuie să ducă la protecție. Reclamantele au susținut gravitatea și amploarea acestui prejudiciu printr-un raport științific multidisciplinar. În acest context, *rechtbank* (Tribunalul) trebuie să analizeze dacă și cum trebuie luat în considerare și evaluat acest prejudiciu, care nu decurge din motivele de azil, însă servește la susținerea interesului superior al copilului într-o procedură care a fost inițiată printr-o cerere de protecție internațională. Interesul superior al copilului, astfel cum este descris în aceste proceduri, vizează mai ales prejudiciul cauzat prin șederea efectivă îndelungată în Țările de Jos și mai puțin prin experiențele din țara de origine sau prin evenimentele de temut de după returnare. Întrebările care se pun în acest context sunt dacă un stat membru trebuie să fie considerat în măsură să poată evalua interesul superior al copilului atunci când autoritatea decizională nu stabilește, în primul rând, care este acest interes superior al copilului și dacă, atunci când se depune o cerere ulterioară de protecție, interesului superior al copilului trebuie să i se acorde o pondere mai mică sau nu trebuie să i se acorde nicio pondere, în cazul în care acest interes superior al copilului ar putea duce numai la acordarea dreptului de ședere pentru motivele obișnuite. În acest context, se pune și întrebarea dacă standardele și valorile occidentale adoptate de reclamante fac parte din viața privată, astfel cum aceasta este protejată și garantată de articolul 7 din cartă. Dacă nu există statutul de refugiat și pentru a se evita o situație precum cea prevăzută la articolul 15 litera (b) din Directiva privind calificarea, se poate pretinde reclamantelor să își disimuleze identitatea formată în Țările de Jos? Sau occidentalizarea poate fi privită ca parte a vieții private care, după o evaluare comparativă a intereselor, poate duce la acordarea dreptului de ședere pentru motivele obișnuite?

- 15 Din Hotărârea Curții din 18 decembrie 2014, *M’Bodj* (C-542/13, EU:C:2014:2452, denumită în continuare „Hotărârea *M’Bodj*”), reiese că statutul de protecție subsidiară poate fi acordat numai dacă un străin este supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la articolul 15 din Directiva privind calificarea. În conformitate cu articolul 6 din Directiva privind calificarea, aceste vătămări trebuie să fie provocate de unul din „agenții” de vătămări grave, și anume de la stat, de la partidele sau organizațiile care controlează statul sau de la agenți neguvernamentali împotriva cărora statul sau aceste partide nu pot sau nu doresc să acorde o protecție. Vătămările pe care le-au suferit reclamantele nu au legătură cu motivele de azil. În speță, s-ar putea susține că, la fel ca în situația vizată de Hotărârea *M’Bodj*, nu există un agent care să fi cauzat și care să continue să le cauzeze aceste vătămări dacă nu se acordă dreptul de ședere. Cu toate acestea, având în vedere Hotărârea TQ, în fiecare procedură și în fiecare etapă a procedurii interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial. Dacă Hotărârea *M’Bodj* vizează și faptele și împrejurările din prezenta procedură, interesul superior al copilului, astfel cum rezultă din rapoartele prezentate, este, însă, realizat în mică măsură. S-ar putea susține, totuși, că durata procedurilor și neîndepărtarea străinilor după prima procedură se datorează parțial statutului membru. Având în vedere cele de mai sus, *rechtbank* (Tribunalul) solicită

Curții să clarifice modul în care trebuie să fie interpretate Hotărârile M’Bodj și TQ în situația de față și cum se raportează aceste hotărâri una la cealaltă.

- 16 În prezentele proceduri este vorba despre cereri de azil ulterioare. Odată cu introducerea Vreemdelingenwet 2000 (Legea din anul 2000 privind străinii), practica judiciară națională a optat pentru o separare strictă între procedurile de azil și procedurile obișnuite de acordare a dreptului de ședere. Noțiunea de separare strictă („separare a apelor”) exprimă ideea că într-o procedură de azil nu sunt luate în considerare și aspecte obișnuite și, invers, că într-o procedură obișnuită nu sunt evaluate motive de azil. Acest lucru are drept consecință, printre altele, faptul că în cazul cererilor ulterioare nu se analizează din oficiu dacă trebuie să fie acordat dreptul de ședere pentru motive obișnuite. Astfel, în temeiul practicii judiciare naționale, dacă occidentalizarea nu duce la protecție în prezentele proceduri, rapoartele experților și, odată cu acestea, interesul superior al copilului nu vor putea avea, practic, nicio pondere. Cu toate acestea, Curtea a stabilit în mod explicit în Hotărârea TQ că în toate acțiunile referitoare la copii interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial, iar articolul 24 alineatul (2) din cartă coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din cartă confirmă caracterul fundamental al drepturilor copilului. De asemenea, în Hotărârea din 10 iunie 2021, LH (C-921/19, EU:C:2021:478, denumită în continuare „Hotărârea LH”), Curtea a considerat printre altele că, în ceea ce privește examinarea documentelor și respectarea obligației de cooperare, o astfel de distincție între prima procedură pentru protecție internațională și cele ulterioare încalcă dreptul Uniunii. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții în esență să stabilească dacă, având în vedere Hotărârea TQ, Hotărârea LH trebuie să fie considerată aplicabilă prin analogie atunci când se evaluează dacă este permisă realizarea unei distincții între prima și următoarele proceduri în care se solicită protecție internațională și, odată cu aceasta, acordarea dreptului de ședere.

Acte clair/acte éclairé

- 17 Nu s-a constatat, cu privire la întrebările formulate de rechtbank (Tribunalul), că ar fi vorba despre un „acte clair”, întrucât articolul 10 din Directiva privind calificarea este neconcludent în ceea ce privește definiția și sfera de aplicare a noțiunilor de „istorie comună” și „caracteristici fundamentale pentru identitate”, iar articolul 24 alineatul (2) din cartă nu prevede în mod explicit că autoritatea decizională trebuie să stabilească (sau să obțină stabilirea) în mod concret, în fiecare procedură, interesul superior al copilului, precum și modul în care acest interes superior al copilului trebuie apoi evaluat. De asemenea, din dreptul Uniunii nu reiese dacă practica judiciară neerlandeză a separării stricte între procedurile de azil și procedurile obișnuite de acordare a dreptului de ședere este compatibilă cu dreptul Uniunii. În plus, dispozițiile în cauză nu sunt formulate atât de clar încât să nu poată exista nicio îndoială cu privire la interpretarea sau la domeniul de aplicare al acestora. Se pune, de altfel, întrebarea dacă practica judiciară națională legată de chestiunile de drept formulate de rechtbank (Tribunal) este în conformitate cu Directiva privind calificarea și cu cartă. În plus, nu s-a constatat nici existența unui „acte éclairé” în ceea ce privește întrebările adresate, întrucât

Curtea nu a oferit în trecut răspunsuri clare la aceste întrebări, iar răspunsurile la întrebări nu au putut fi găsite nici cu ajutorul jurisprudenței constante a Curții în cazuri similare.

Concluzie

- 18 Rechtbank (Tribunalul) consideră necesar să adreseze întrebările preliminare pentru a se putea pronunța în litigiul principal și adresează Curții, prin urmare, întrebările formulate mai sus. În plus, răspunsul la aceste întrebări este important pentru mai mulți minori care se află într-o situație similară. Rechtbank (Tribunalul) solicită Curții să analizeze întrebările în cadrul procedurii accelerate (PPU), pentru a putea limita cât mai mult posibil trecerea timpului și apariția unor efecte adverse suplimentare asupra dezvoltării reclamantelor.